

Rapport vedrørende myrbefaring i Vestfold 10.10.1975.
Ved universitetslektor Kjell Ivar Flatberg.

Befaringen ble foretatt etter henvendelse fra naturvern-konsulent Karl Hagelund i Vestfold og godkjenning av Miljø-verndepartementet gjennom konsulent Gjerlaug. Oppdraget gikk ut på å vurdere i vernesammenheng noen myrer i Vestfold som ikke ble oppsøkt ved mine myrinventeringer sommeren 1970 (jfr. Flatberg 1971: Myrundersøkelser i fylkene Vestfold, Buskerud, Telemark og Oppland sommeren 1970).

På befaringen 10.10 deltok Hagelund, på myr 2 og 3 også herredskogsmesteren i Ramnes og Våle, Kåre Sæther. Følgende myrer ble oppsøkt:

1. Høymyr i Holmestrand kommune.
2. Gjøtterødmyr i Ramnes kommune.
3. Tolvmannmyr i Lardal/Ramnes kommuner.
4. Bjørnummyra i Sandefjord.

Den siste myra var tidligere undersøkt av meg, men var ikke lokalisert med sikkerhet av Hagelund.

Det var videre planlagt å oppsøke et myrparti ved Holtran-tjern (Tjølling), samt ei myr ved Friberg (Borre), men tiden strakk ikke til.

Kort beskrivelse av de 3 først oppsøkte myrene:

Vestfold:
43.7 Høymyr i Holmestrand kommune. 10.10.75 K IF
Beliggenhet: Kbl. 1814 III (M 711). UTM: NM 67,00
H.o.h.: ca. 142-144 m.
N for Hillestadåsen, SV for Orbergvatnet).

Hydrotopografi: Minerotroft langstrakt flatmyrkompleks med svak drenering S-over. Sentral dreneringsbekk.

Vegetasjon: NØ-enden (skravert på fig. 1) er dominert av busk- og trekledd intermediær minerotrof myr. I tre- og busksjiktet dominerer gran, bjørk, svartor, trollhegg, istervier, furu og pors. Blåtopp og skogrørkvein er de viktigste feltsjiktsartene, flekkvis dominerer flaskestarr, sennegræs og strandrøyr. Innslag av bl.a. mjølkerot og kattehal. I bunnsjiktet dominerer forskjellige torvmoser. Området er småkuppert og er en mosaikk av småtuer, fastmatter og mykmatter, med løsbunnsparter rundt dreneringsbekken.

SV-enden av myra er dominert av treløs minerotrof myr som veksler mellom intermediær og rik i vegetasjonssammensetning, ispredd fattigvegetasjon her og der. I et lavt busksjikt kan Myrica pors dominere, mens flaskestarr, blåtopp og trådstarr er de vanligste feltsjiktsartene. I bunnsjiktet dominerer Sphagnum subsecundum, S. platyphyllum og S. subnitens intermediært, mens makkmos, brunklomos, stjernemos, beite-torvmos og rosetorvmos dominerer i rikvegetasjon. Helt i SV-enden, der bekken dreneres ut fra myra, dominerer takrør i et område.

I S-kanten dreneres flere rike kilder ut over myra. Vanlig kildemos er her den viktigste arten.

Inngrep: Myra virker uberørt, men oppvokst av små furuer i SV-enden, samt at dreneringsbekken her virker mistenkelig rett, kan indikere et tidligere dreneringsinngrep. Det er også sannsynlig at en vannledning er gravd ned i myras Ø-kant (1950-årene). Opplysning fra en av grunneierne.

Verneverdi: Høymyr er i hydrotopografi og vegetasjonssammensetning ei typisk minerotrof myr for Vestfold, men er jevnt over rikere i florasammensetningen enn normalt for fylket. Benyttes samme verneverdi-skala som ved undersøkelsene i 1970, vil jeg klassifisere Høymyr som verneverdig (+++). Følger en Moens vernegrupper (jfr. Moen 1973: Landsplan for myrreservater i Norge. Norsk geogr.

tidsskr. 27, s. 189) vil Høymyr best innordnes under gr. 3 (verneverdige myrer av lokal interesse), men en innordning i gr. 2 (verneverdige myrer av landsdelsinteresse) kan muligens svares.

Grovt forslag til avgrensning med buffersone inkludert, er inntegnet på fig. 1:

Vestfold.

44 ↑ Gjötterødmyr i Ramnes kommune →

Beliggenhet: Kbl. 1813 IV. (M 711). UTM: NL65,87
H.o.h.: ca. 95-100 m.

Hydrotopografi: Svakt hvelva (trolig eksentrisk) ombrotrof myr med høyeste punkt nær N-enden, og med svak helling S-over. Rel. tydelig eksentrisk/ (konsentrisk?) anordning av strukturene. Sterke inngrep i N-enden gjør det vanskelig med sikkerhet å avgjøre komplekstypen.

Vegetasjon: På den åpne myrflata dominerer langstrakte tuer ~~med~~ med røsslyng, torvull, rust-torvmose og rødtorvmose som de viktigste artene. Et karakteristisk ~~negativt~~ trekk er at kreking, molte og dvergbjørk mangler, i bunnsjiktet også kvitkrull og gråmose, mens grå og lys reinlav er sjelden. Høljene er dominert av fastmatter med torvull, bjønnskjegg, dvergtorvmose og rødtorvmose. Enkelte steder finnes mykmattefragmenter med kvitmyrak og vass-torvmose. Dreneringen har ført til at de fleste fastmattene er blitt invadert av røsslyng og mange steder er derfor grensen mellom tuer og høljer uthvisket. Myrkanten i V, N og Ø er furutrekledt, og sterkt dreneringspåvirka.

Inngrep: Myra er sterkt påvirka av grøfting og torvtekt (tidligere aktivitet som nå har opphørt) i N-enden særlig, men også i NV- og V-enden, dels også på Ø-sida.

Verneverdi: Inngrepene som berører myras dreneringsforhold sterkt, gjør at vegetasjonsutviklingen ikke lenger har et naturlig forløp. Noen verneverdi av betydning kan derfor knapt tillegges myra. Men da denne myrtypen begynner å bli sjelden i Vestfold, kan en viss lokal verneverdi være til stede.

Vestfold:

45.

Tolvmannmyr i Lardal og Ramnes kommuner.

Beliggenhet: Kbl. 1813 IV (M 711). UTM: NL 59,84.

H.o.H.: ca. 323-327 m.

(SV for Merkedammen ved karlets Stormyrtjern).

Hydrotopografi: Dominerende ombrotroft myrkompleks sammensatt av flere delområder som er mer eller mindre sammenhengende. Iallfall et av de ombrotrofe delområdene har en ~~kar~~ tydelig hvelving (1), men er uten sentriskt anordna strukturer. Delområde 2 er et furukledd ombrotroft delområde som tilsynelatende har en noe hvelva struktur. Men sannsynligvis skyldes hvelvingen her en underliggende fastmarksformasjon som ligger nær opp til myrflata.

Vegetasjon: Lengst i Ø (jfr. 3 på fig. 2) ligger et lite dels furutrekledd, røsslyngdominært ombrotroft område, avgrenset mot omgivelsenes fastmark med velutvikla fattiglaggvegetasjon. Området er videre avgrenset V-over mot de øvrige myrområdene gjennom et minerotroft dråg som dreneres vekk i et "slukhol".

Det hvelva ombrotrofe delområdet 1 er treløst og dominert av et nesten sammenhengende tuesjikt av røsslyng, med torvull som subdominant. I bunnsjiktet - i den grad det er til stede - dominerer rusttorvmose og rødtorvmose. Innslag av grå og lys reinlav her og der, men sjeldent. Mindre fastmatter dominert av torvull, bjønnskjegg, dvergtorvmose og rødtorvmose, finnes. Likeså enkelte mykmattefragmenter med kvitmyrak

og vass-torvmose. I utkanten av dette delområdet (på N og NV-sida) finnes ombrotrofe dreneringsdråg, dels utforma som erosjonsdråg. Fra N-laggen dreneres her også et svakt minerotroft dråg, som dels går under de øverste torvlagene. Rundt Tolvmannmyrtjønn dominerer fattig minerotrof vegetasjon med hovedsaklig mykmatter av vasstørmose og Sphagnum balticum, Dels mye kvitmyrak og innslag av sivblom.

Inngrep: I V-enden der bekken dreneres ut fra myra, er det noen mindre grøfter, men disse synes ikke ha nevneverdig innflytelse på myrvegetasjonen i dag.

Verneverdi: Vegetasjons- og floramessig representerer Tolvmannmyrtjønn et nokså trivielt innslag ^{blant} i Vestfold's myrverden. De hydrotopografiske forhold, til tross for tilstedeværelsen av hvelva ombrotrofe delområder, er heller ikke av nevneverdig interesse. Myrområdet er imidlertid uberørt, og en viss lokal verneinteressé bør derfor være knyttet til det.

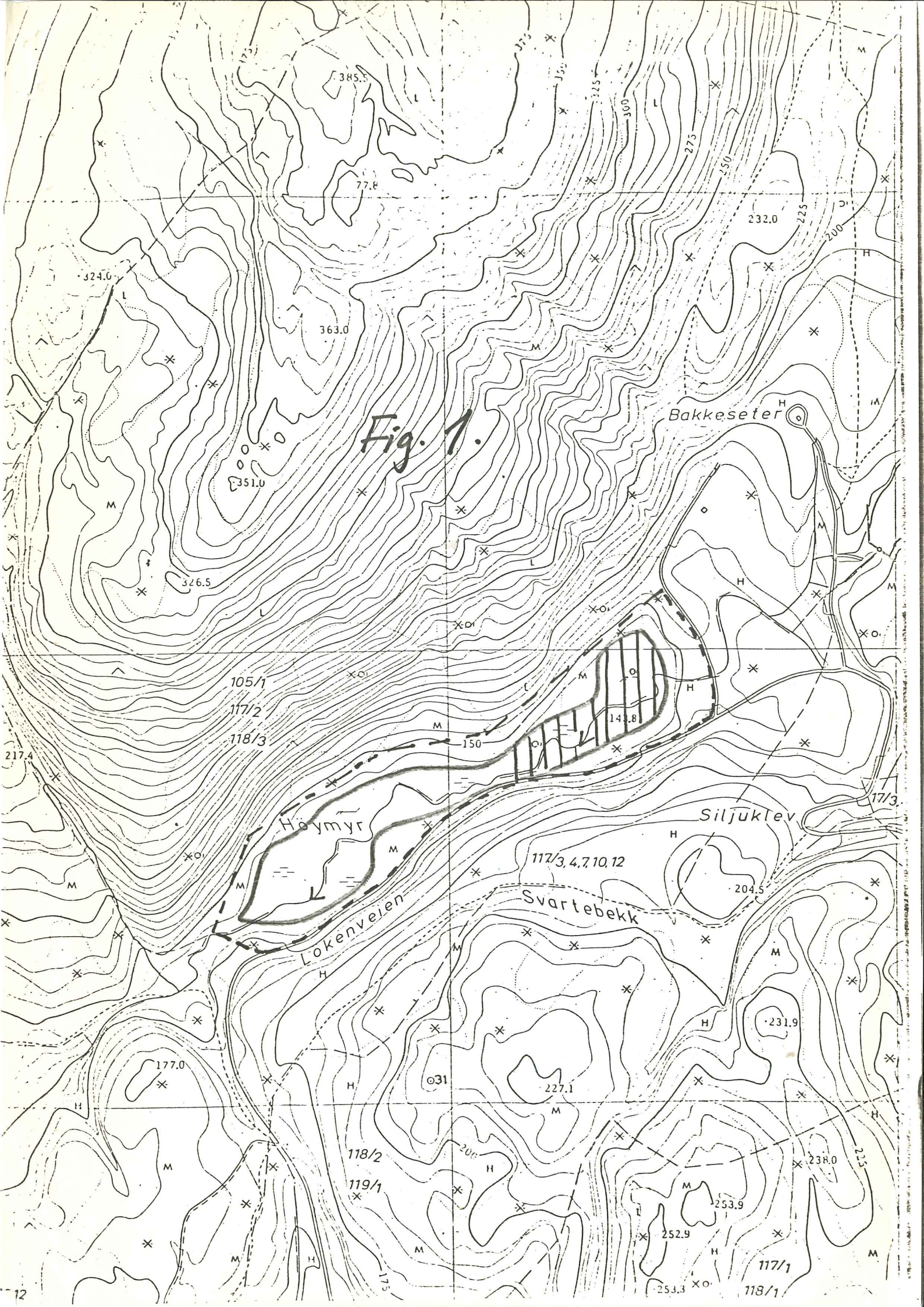

Fig. 1.

Bakkeseter

105/1
117/2
118/3

Höymyr

Lokenvelen

117/3, 4, 7, 10, 12

Svartebekk

Siljuklev

118/2
119/1

117/1
118/1

